

'PÅ SØNDAG' SEKSAGESIMA

AF MOGENS G. JENSEN

Jesus gav sig igen til at undervise nede ved søen. Og en meget stor skare flokkedes om ham, så han måtte gå om bord og sætte sig i en båd ude på søen, mens hele skaren stod på bredden inde på land. Og han lærte dem meget i lignelser, og i sin undervisning sagde han til dem:

»Hør her! En sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det ikke gav udbytte. Men noget faldt i god jord og gav udbytte; det voksede op og groede, og noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.« Og han sagde: »Den, der har ører at høre med, skal høre!«

Da han var blevet alene med sine ledsagere og de tolv, spurgte de ham om lignelserne. Og han svarede dem: »Til jer er Guds riges hemmelighed givet, men til dem udenfor kommer alt i lignelser, for at

*de skal se og se, men intet forstå,
de skal høre og høre, men intet fatte,
for at de ikke skal vende om og få tilgivelse.«*

Og han sagde til dem: »Forstår I ikke denne lignelse? Hvordan skal I så kunne forstå de andre lignelser? Sædemanden sår ordet. Med dem på vejen, hvor ordet sås, er det sådan, at når de har hørt det, kommer Satan straks og tager det ord bort, der er sået i dem. De, der bliver sået på klippegrund, er dem, der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det; men de har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid, så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra. Andre er dem, der bliver sået mellem tidslerne; det er dem, som har hørt ordet, men denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt. Men de, der bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt, tredive og tres og hundrede fold.«

Mark 4,1-20

GUD ER SOM EN ØDSEL BONDE

TANKEN

Seksagesima søndag, nu er der ca. 60 dage til påske. Her møder vi billedet af en landmand, der sår, selv om han godt ved, at chancerne er minimale for en god høst. Men han nægter pure at acceptere, at der er noget sted, såsæden ikke kan spire. Han er en landmand af den slags, der i dag ville ende på tvangsauktion. For i dag går det helt anderledes teknologisk for sig. Jeg har hørt, at landmænd i dag via en computer styrer, hvor meget korn der skal sås, og hvor meget gødning der skal spredes. Helt anderledes med den bonde, Jesus her beskriver. Han regner ikke på, om det nu også kan betale sig at sprede sin såsæd.

TROEN

Gud er som bonden, der generøst strør sit ord ud også på en tiltrampet sti, hvor vækstbetingelserne er ringe. Og det billede af Gud er lignelsens midtpunkt og det allervigtigste at forstå. Den generøse Gud, der ser muligheder overalt i ethvert menneske, og som ikke regner på, om det kan betale sig at så sit ord i dit og mit liv. Det billede af Gud må vi holde fast i, når vi læser Jesu citat fra Esajas:

‘Til jer er Guds riges hemmelighed givet, men til dem udenfor kommer alt i lignelser, for at de skal se og se, men intet forstå, de skal høre og høre, men intet fatte, for at de ikke skal vende om og få tilgivelse.’

Er det virkelig Guds vilje, at nogen ikke skal blive frelst? Vil Gud ikke netop, at alle mennesker skal vende om til ham? Vi møder tanken både i Gamle Testamente og i Ny Testamente, at når et menneske forhæder sig, så forhæder Gud også det menneske. Fx siges det gang på gang, at kong Farao forhædede sig, når Moses forsøgte at lede ham på bedre tanker. Men: ‘Herren sagde til Moses: gå til Farao, for jeg har forhædet ham.’ (2. Mos.10,1). Gud lader således det menneske få sin vilje, som har forhædet sig. Det menneske, som ikke beder: ‘Din vilje ske’, til det menneske siger Gud: ‘Jamen, så ske din vilje.’ Og i Ny Testamente, møder vi tanken i Rom 1: ‘Derfor prisgav Gud dem i deres begær til urenhed.’ Gud gav dem altså lov til at få deres vilje. Fordi de forhædede sig, forhædede Gud dem. Men rækkefølgen er altafgørende. Forhærdelsen begynder ikke hos Gud. Forhærdelsen begynder altid hos os.

Men Bibelen siger også, at der er en vej ud af forhærdelsen, og den vej hedder omvendelse og tro. Lad mig igen citere et stykke af apostlen Paulus’ brev til Ef. 2,1-2: ‘Også jer har han gjort levende, jer der var døde i jeres overtrædelser og synder, som I før vandrede i, da I lod jer bestemme af denne verdens tidsalder og af ham, som hersker over luftens rige.’

Men, og der er et stort men, nemlig Guds store men, som kan bryde skallen op selv til et forhædet menneskes sind: ‘Men i sin rige barmhjertighed og på grund af sin store kærlighed gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus – af nåde er I frelst.’ Ef.2,4-5.

Gud kan finde en udvej ud af forhærdelsen. Læg mærke til, at Paulus ikke siger: På grund af jeres omvendelse og tro og gode vilje, så blev I gjort levende i Kristus. Nej, sådan er det ikke. Men i sin store barmhjertighed har Gud fundet en vej ud af forhærdelsen. Hermed er alt ikke sagt, og Jesu ord her er stadig gådefulde. Heldigvis kræves der ikke af os, at vi forstår alt ved Guds væsen. Det vigtigste er, at vi trods det, vi ikke forstår, stadig bevarer vores tillid til, at han virkelig vil os det bedste.

Lad os nu vende os til en anden pointe i vores tekst. Og det er, at der altid sker noget, når et menneske møder Guds ord. Når vi hører Guds ord, så skabes der en åndelig virkelighed. Enten fører det møde til, at vi kommer nærmere Gud, eller også fører det til, at vi fjerner os mere fra ham. For Guds ord vender aldrig tomt tilbage, siger profeten Esajas 55,10-11 i læsestykket til i dag. Derfor begynder der også en åndelig magtkamp, når du beslutter dig for at gå i kirke. Netop nu, når du læser disse ord, er landmanden i gang med at så sit ord ødselt i dit sind. Men samtidig er der en anden proces, der går i gang: djævelen forsøger med alle midler at forhindre såsæden fra Gud i at slå rod i dit liv. Netop nu, hvor du læser disse ord, er den onde aktiv i dit sind, for at forhindre dig i at høre Guds

ord og tage det til dig. Måske mærker du kampen – måske mærker du ikke noget til den. Men den foregår, det kan du være vis på. Denne åndelige kamp udtrykkes i de forskellige slags jordforhold, der omtales i teksten. Noget faldt på vejen og blev straks ædt af fuglene. Her lykkes det Djævelen med det samme at forhindre ordet i at slå rødder i et menneskes sind. Andet faldt på klippegrund og blandt tidsler, og fælles for disse er, at ordet godt nok begynder at spire, men på længere sigt lykkes det alligevel Djævelen at få standset væksten. Bekymringer og rigdom er en gift, der forhindrer kornets vækst, siger Jesus.

Men hvad så med den gode jord – hvad består den i? Jo, den består i at høre ordet, og tage imod det, og så lade det bære frugt i ens liv.

Gud ser muligheder i alt også i dit liv. Ufortrødent sår han sit ord også der, hvor det tilsyneladende ikke nytter noget. For måske vil der en dag gro noget også på de vanskelige steder.

UDFORDRINGEN

Er du bevidst om den kamp, der foregår i dit sind, når Gud sår sit ord i dig? Bed Gud lade sit ord spire og vokse i dit liv, så det udfører hans gerning!